

Δ Ι Κ Α Ι Ω Μ Α   Α Σ Υ Λ Ο Υ

Ποιος έχει την όλη μέσου Ευρωπαίου;

Στις 7 και 8 του περασμένου Οκτώβρη (1989), πάνω από 400 άτομα συγκεντρώθηκαν στη Γενεύη ανταποκρινόμενα σε έκκληση των TROISIÈMES ASSISES EUROPÉENNES* για το δικαίωμα του ασύλου, για να ανταλλάξουν πληροφορίες και σκέψεις πάνω στο θέμα της Ευρωπαϊκής εναρμόνισης. Τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν οι επιτροπές εργασίας οδήγησαν τη γενική συνέλευση των ASSISES να στραφεί έντονα κατά των μέτρων που κυκλοφορούν τα διάφορα ευρωπαϊκά όργανα, μέτρα που θα αποτελέσουν - και ήδη αποτελούν - σοβαρή προσβολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων στον υποτιθέμενο "Γηραιό Κόσμο" μας.

Για να κατανοήσει κανείς καλύτερα περί τίνος πρόκειται, θα υπενθυμίσουμε, εν συντομία, ποια είναι η κατάσταση του ασύλου στον ευρωπαϊκό χώρο, καθώς και τις εξελίξεις στην Ε.Ο.Κ., αποσαφηνίζοντας έτσι το νόημα της "ευρωπαϊκής εναρμόνισης". Στη συνέχεια, θα παρουσιάσουμε τα διάφορα όργανα που παρεμβαίνουν στο υπό συζήτηση θέμα, τα μέτρα που προτείνουν και συγκεκριμένα παραδείγματα που αποκαλύπτουν τις υιοθετούμενες κατευθυντήριες γραμμές.

Τέλος, θα υπενθυμίσουμε το ρόλο της Ελβετίας στο θέμα.

Η κρίση του ασύλου και η οικοδόμηση της Ευρώπης.

Από την αρχή της δεκαετίας του '80, όλες οι χώρες του ανεπτυγμένου καπιταλισμού, ιδιαίτερα της δυτικής Ευρώπης, γνώρισαν μια αύξηση του αριθμού των προσφύγων που έφταναν στα σύνορά τους ζητώντας τους προστασία και άσυλο. Τα κράτη που είχαν υπογράψει τη Συνθήκη του 1951 για το καθεστώς των προσφύγων, δέχθηκαν αυτούς τους εξόριστους χωρίς χαρά και, πολύ σύντομα, εμφανίσθηκε μια θέληση, όλο και πιο έντονη, εκ μέρους αυτών των κρατών, να μην αναγνωρίζουν γενικά την ιδιότητα του πρόσφυγα, αλλά αντίθετα, να ξαναστέλνουν το συντομότερο δυνατόν αυτούς τους φυγάδες στις χώρες προέλευσής τους. Προς την κατεύθυνση αυτή, το κάθε κράτος προσπάθησε να βρει κάποιες λύσεις, σε εθνικό επίπεδο, πρώτα απ' όλα με την αναθεώρηση της εσωτερικής του νομοθεσίας και με την εφαρμογή κάποιων πιο περιοριστικών πρακτικών. Αναφέρουμε, για παράδειγμα, τη δημιουργία των στρατοπέδων κράτησης των προσφύγων μέχρι την οριστική τους απέλαση, την επέκταση της υποχρέωσης των αλλοδαπών να θεωρούν τα διαβατήριά τους (βίζα), τη διεύρυνση των αρμοδιοτήτων των αστυνομικών οργάνων και της διοίκησης στο θέμα της απέλασης, στη Γαλλία. Στη Γερμανία, τα βασανιστήρια που υφίστανται στην πατρίδα τους, δεν θεωρούνται επαρκής λόγος για την παροχή ασύλου σε Τούρκους ή σε Κούρδους· επί πλέον, οι αεροπορικές εταιρίες κινδυνεύουν να καταδικαστούν σε πρόστιμο στην περίπτωση που μεταφέρουν πρόσφυγες εφοδιασμένους με πλαστά έγγραφα (το 1988 επιβλήθηκαν πρόστιμα συνολικού ύψους 3,06 εκατομμυρίων μάρκων). Αυτή η "κρίση του ασύλου" και αυτές οι νομοθετικές αναθεωρήσεις έχουν, γενικά, σαν αποτέλεσμα μία ενίσχυση της εκτελεστικής εξουσίας και την άρθρωση ενός όλο και πιο αστυνομικού λόγου. Τα μέτρα αυτά, ωστόσο, δεν συνεισέφεραν καθόλου στην επίλυση των προβλημάτων που αναγκάζουν τους πολίτες μιας χώρας να εξορίζονται, και οι αφίξεις των προσφύγων δεν σταμάτησαν να πληθαίνουν. Τα τελευταία χρόνια, τα Ευρωπαϊκά κράτη κατέληξαν στην αναγκαιότητα μιας εναρμόνισης των πρακτικών τους, αναγνωρίζοντας με τον τρόπο αυτό ότι, εφόσον το πρόβλημα είναι διεθνές, οι λύσεις δεν μπορούν να είναι μόνο εθνικές.

Η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, εξάλλου, έχει επιταχύνει τη

διαδικασία της οικοδόμησής της, με την υπογραφή της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξης, που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1987, και που ρητά ορίζει την ύπαρξη, από την 1η Ιανουαρίου 1993, μιας αγοράς χωρίς εσωτερικά σύνορα, με σκοπό, μεταξύ άλλων, να επιτραπεί σ'αυτήν και η ελεύθερη κυκλοφορία των ανθρώπων. Την ίδια στιγμή διακήρυξε επίσημα, πως θα έπρεπε, πριν την πάροδο της παραπάνω ημερομηνίας, να νομοθετηθούν οι απαραίτητες αποφάσεις για την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς. Έτσι, η Ε.Ο.Κ. οδηγήθηκε στην ανάμιξη της σε τομείς που, κατ'αρχήν, δεν εμπίπτουν στη δικαιοδοσία μιας υπερεθνικής οργάνωσης με οικονομικούς σκοπούς. Είναι φανερό πως οι τεράστιες φιλοδοξίες που πρυτανεύουν στην οικοδόμηση μιας μεγάλης αγοράς έχουν σαν συνέπεια, στην πράξη, να ασχοληθεί η κοινότητα με το άσυλο, όπως ασχολείται και με τα ναρκωτικά και με το εμπόριο κλεμμένων έργων τέχνης, χωρίς φυσικά να ασχολείται και με το βάθος του προβλήματος, δηλαδή με τον αγώνα κατά των αιτιών που οδηγούν στις εξορίες. Πρέπει να σημειώσουμε ότι το Συμβούλιο της Ευρώπης, στο επίμαχο θέμα μένει σχετικά απαθές. Διάφορα, λοιπόν, όργανα έχουν συσταθεί από τα κράτη και λειτουργούν με την ίδια αστυνομική λογική που επισημάναμε πιο πάνω. Πράγματι, η αφετηρία της λειτουργίας τους είναι η ακόλουθη: Η ελεύθερη κυκλοφορία των ανθρώπων μέσα στους κόλπους της Ευρώπης των Δώδεκα πρόκειται να οδηγήσει στην ολοκληρωτική κατάργηση των εσωτερικών συννοριακών ελέγχων· αυτό το πράγμα, βέβαια, θα ωφελήσει κι όσους δεν είναι πολίτες των χωρών-μελών της Κοινότητας, αφού μια τέτοια κατάργηση θα εμποδίζει τέτοιου είδους έρευνες. Σ'αντιστάθμισμα, λοιπόν, θα εντείνουμε τους ελέγχους στα εξωτερικά σύνορα.

Διαπιστώνουμε πως ο όρος "εναρμόνιση" δεν εννοείται σαν καθορισμός κοινών μέσων για την περιγραφή και την επίλυση των κοινών προβλημάτων.

Στην πραγματικότητα σημαίνει τα διοικητικά μέτρα που λαμβάνονται για τον καλύτερο έλεγχο των κινήσεων των προσφύγων, ή τα λαμβανόμενα αστυνομικά μέτρα.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΤΟΥΣ.

Θα παρουσιάσουμε τώρα τα όργανα που μελετούν και προτείνουν αυτές τις υπό εξέταση λύσεις. Καλό θα είναι να παρατηρήσουμε ότι πολλές κρατικές πρωτοβουλίες έχουν αναληφθεί για να θεσπισθεί αυτή η ελεύθερη κυκλοφορία των ανθρώπων. Το αος που δημιουργήθηκε μάλιστα από τον πολλαπλασιασμό αυτών των κάθε λογής πρωτοβουλιών, οδήγησε τους αρχηγούς των Ευρωπαϊκών Κρατών να συστήσουν και μια ομάδα συντονισμού τους!

Θα αρκεστούμε να μιλήσουμε για τρία όργανα: το C.A.H.A.R., το T.R.E.V.I. και το SCHENGEN.

Το C.A.H.A.R. - από τα αρχικά των λέξεων COMITÉ AD HOC POUR LES QUESTIONS D'ASILE ET DE REFUGIÉS, δηλ. Ειδική Επιτροπή για τα ζητήματα Ασύλου και Προσφύγων (οι Αγγλόφωνοι την λένε A.H.C.A.R.) - είναι μια ομάδα ειδικών μέσα στα πλαίσια του Συμβουλίου της Ευρώπης, που ιδρύθηκε από την Επιτροπή Υπουργών για τη ρύθμιση των κοινών προβλημάτων των χωρών-μελών που αφορούν το άσυλο και τους πρόσφυγες. Το κύριο θέμα με το οποίο ασχολείται είναι ο περιορισμός των κινήσεων των προσφύγων στο εσωτερικό της Ευρώπης. Προτείνεται ήδη μια συνθήκη "πρώτου ασύλου" που αφαιρεί απ'όσους υποβάλλουν αίτηση την ελευθερία επιλογής της χώρας υποδοχής τους και που τους υποχρεώνει να καταθέσουν την αίτηση στην πρώτη χώρα που θα πατήσουν το πόδι τους. Αφού θα έχει τελειώσει η σχετική διαδικασία, η απόφαση αυτού του κράτους θα γίνεται σεβαστή από όλα τα υπόλοιπα που θα έχουν υπογράψει τη συνθήκη, και το άτομο του οποίου η αίτηση δεν θα γίνεται δεκτή, θα απελαύνεται από το ευρωπαϊκό έδαφος. Εκτός αυτού, η ομάδα επεξεργάζεται, αυτή τη στιγμή, μια διαδικασία παροχής ασύλου, που θα είναι κοινή για όλη τη δυτική Ευρώπη. Πρέπει να σημειώσουμε ότι, με την ιδιότητα του μέλους του

Συμβουλίου της Ευρώπης, η Τουρκία συμμετέχει στις εργασίες του C.A.H.A.R.

Η ομάδα T.R.E.V.I. (από τα αρχικά των λέξεων TERRORISME, RADICALISME, EXTREMISME ET VIOLENCE INTERNATIONALE - Διεθνής Τρομοκρατία, Ριζοσπαστισμός, Εξτρεμισμός και Βία) ιδρύθηκε το 1975 και μέλη της είναι οι δώδεκα υπουργοί εσωτερικών (δηλαδή, δημόσιας τάξης, για την Ελλάδα) καθώς και οκτώ τρίτων χωρών, μεταξύ των οποίων και η Ελβετία. Καθήκον της έχει την κάλυψη της ανεπάρκειας της INTERPOL, κι ενδιαφέρεται τόσο για τα ναρκωτικά και την τρομοκρατία, όσο και για τους πρόσφυγες. Οι εργασίες της ομάδας θεωρούνται απόρρητες, ξέρουμε όμως ότι έχουν ήδη ληφθεί ορισμένες αποφάσεις: εφαρμογή μιας ευρωπαϊκής πολιτικής, μιας υπερεθνικής διοικητικής δομής σε σχέση με την INTERPOL και τις μυστικές υπηρεσίες (ήδη, μέσα στα πλαίσια αυτά έχει συσταθεί ένα μόνιμο όργανο): ίδρυση μιας κοινής τράπεζας δεδομένων (ηλεκτρονικό αρχείο): επέκταση της υποχρέωσης των αλλοδαπών (μη-Ευρωπαίων) να θεωρούν τα διαβατήριά τους: έλεγχος των επιβατών από τις αεροπορικές εταιρίες πριν την επιβίβασή τους στο αεροπλάνο με προορισμό την Ευρώπη: εφαρμογή μιας εσπευσμένης διαδικασίας για θέματα παροχής ασύλου: κοινό ταμείο για την πληρωμή των ναύλων όσων απελαύνονται, κ.λ.π. Η ομάδα, όμως, έχει κι άλλα σχέδια για το μέλλον: Ευρωπαϊκό διαβατήριο με στοιχεία αναγνώσιμα από ηλεκτρονικό υπολογιστή, υποχρεωτικό για όλους: πολλαπλασιασμό των ελέγχων ταυτότητας: εντατικοποίηση του συντονισμού μεταξύ των υπουργείων δικαιοσύνης των διαφόρων χωρών, ιδιαίτερα σ'ότι αφορά την καταπίεση των πολιτικών αντιπάλων. Η ομάδα TREVI θεωρεί πως η οικοδόμηση μιας ενιαίας Ευρώπης, η εναρμόνιση των νομοθεσιών πρέπει οπωσδήποτε να συνδέεται με την παραχώρηση περισσότερων εξουσιών στην αστυνομία και την δικαιοσύνη. Περιληπτικά, θα μπορούσαμε να καθορίσουμε αυτή την ομάδα σαν ένα όργανο πολιτικο-αστυνομικού σχεδιασμού, που κύριο σκοπό του έχει την ανταλλαγή πληροφοριών και τη θέση σε λειτουργία ενός συστήματος αστυνομικής επικοινωνίας πάνω από τα εθνικά σύνορα.

Τέλος, η ομάδα του SCHENGEN, που ιδρύθηκε το 1985 στην ομώνυμη πόλη του Λουξεμβούργου, αποτελείται από τις πέντε πιο σκληρές χώρες της ομάδας TREVI: Τη Γαλλία, τη Γερμανία, το Βέλγιο, την Ολλανδία και το Λουξεμβούργο. Η Ιταλία και η Ισπανία δεν συμμετέχουν και, μάλιστα, δεν τους επιτρέπουν να παρακολουθούν τις εργασίες τους, έστω και με την ιδιότητα του παρατηρητή, επειδή οι αστυνομίες τους δεν είναι αρκετά σοβαρές. Το πρώτο αποτέλεσμα της "πολυμερούς συμφωνίας, που αφορά την προοδευτική ανάπτυξη τω ελέγχων στα κοινοτικά σύνορα" ήταν να γίνει πιο εύκολη η μεταφορά φυτών από τη μια χώρα στην άλλη. Ωστόσο στην πραγματικότητα, ο αντικειμενικός στόχος των 5 χωρών-μελών είναι η "διατήρηση κάποιων προδιαγραφών ασφαλείας σ'ότι αφορά τα τελωνεία και την αστυνομία, μετά το άνοιγμα των εσωτερικών συνόρων". Όσο μικρή κι αν είναι η ομάδα SCHENGEN δεν παύει να είναι το όργανο που προβλέπει την λήψη των πιο ανησυχητικών μέτρων: δεν είναι τυχαίο το ότι η ίδια θεωρεί τον εαυτό της σαν την εμπροσθοφυλακή της ΕΟΚ. Συνέπεια αυτού του πράγματος είναι το ότι το σύστημα ασφαλείας που θα μπει σ'εφαρμογή το 1990 θα επεκταθεί οπωσδήποτε και στην υπόλοιπη Ευρώπη το 1993. Για την επίτευξη αυτού του στόχου δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε μέσο: αξίζει να σημειώσουμε την εφαρμογή ενός υπερτελειοποιημένου πληροφοριακού συστήματος (SIS-SCHENGEN INFORMATION SYSTEM- Σύστημα Πληροφοριών SCHENGEN) που θα συγκεντρώνει στοιχεία για άτομα, με σκοπό την δημιουργία ενός "δικτύου αλληλοεπικοινωνίας". Πρόκειται για την απομνημόνευση όλων των χαρακτηριστικών όσων χαρακτηρίζονται σαν άτομα "ύποπτα" ή "σεσημασμένα" δηλαδή όσων "τραβούν την προσοχή επειδή αποκκλίνουν από τα Ευρωπαϊκά πρότυπα". Στα πλαίσια της κατάστασης που επικρατεί σήμερα, πρόκειται λοιπόν για μη Ευρωπαίους εργαζόμενους, χωρίς άδεια εργασίας, για πρόσφυγες, για έγχρωμους, για ναρκομανείς, για φορείς του AIDS, για όσους ζουν με κοινωνικά επιδόματα, και για

όσους τακτικά συμμετέχουν σε διαδηλώσεις.¹ Το νέο κομπιουτεροποιημένο διαβατήριο θα πρέπει να βοηθάει στον έλεγχο και μάλιστα προβλέπεται ότι θα είναι εφοδιασμένο με μαγνητική ταινία όπου θα καταγράφονται στοιχεία που θα αφορούν τους κατόχους τους. Ο διευθυντής της ομάδας SCHENGEN διαβεβαίωσε ότι "πράκτορες αλληλοεπικοινωνίας" θα εξασφαλίζουν τον έλεγχο στα "νευραλγικά σημεία" στο εσωτερικό της Ε.Ο.Κ. "Οι έλεγχοι θα ενταθούν και θα μπορούν να γίνονται σε οποιοδήποτε μέρος", κι οι πράκτορες θα μπορούν να συλλαμβάνουν και να ανακρίνουν "οποιοδήποτε δεν έχει την όψη του μέσου Ευρωπαίου".

Ας θυμίσουμε γι'άλλη μια φορά ότι αυτά τα 3 όργανα δουλεύουν στα κρυφά και ό,τι αναφέραμε δεν είναι παρά οι ελάχιστες πληροφορίες που έχουν διαρρεύσει.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ:

Πιστεύουμε πως θα ήταν ενδιαφέρον να αναφερθούμε στις παρεμβάσεις δύο συνέδρων στις ASSISES, που δείχνουν ανάγλυφα το πώς υλοποιούνται οι αστυνομικές σκέψεις των Ευρωπαϊκών Κυβερνήσεων. Γερμανοί δικηγόροι μας ενημέρωσαν ότι στις 24 Οκτώβρη 1989, στο Ντύσσελντορφ (Ο.Δ.Γ.) άρχισε μια μεγάλη δίκη εναντίον 20 ακτιβιστών Κούρδων, μελών του PARTIYA KARKEREN KURDISTAN-P.K.K.-Εργατικό Κουρδικό Κόμμα. Κατηγορούνταν για "συμμετοχή ή υποστήριξη σε τρομοκρατική συμμορία". Ας θυμηθούμε ότι στην Γερμανία, το άρθρο 129α του Ποινικού Κώδικα δίνει έναν κατάλογο αξιόποινων πράξεων που θεωρούνται σαν τα χαρακτηριστικά συστατικά των τρομοκρατών. Μ'αυτόν τον τρόπο ποινικοποιούνται η ίδρυση, η ιδιότητα του μέλους, η υποστήριξη σε τρομοκρατική συμμορία, καθώς και η στρατολογία μελών για λογαριασμό της. Μ'αυτόν τον τρόπο ορίζεται ένα συλλογικό έγκλημα που τα πραγματικά του περιστατικά αφήνονται στην αυθαιρεσία της δικαστικής ανάκρισης, ενώ παράλληλα δίνονται έκτακτες αρμοδιότητες στον εισαγγελέα. Μ'αυτόν τον τρόπο οι Κούρδοι κατηγορούμενοι βρίσκονται προφυλακισμένοι από τον Φλεβάρη 1988· δεν έχουν δικαίωμα να παίρνουν εφημερίδες και βιβλία στη μητρική τους γλώσσα· απαγορεύεται να'χουν οποιαδήποτε επαφή μεταξύ τους, πράγμα που δεν τους επιτρέπει την προετοιμασία μιας κοινής υπεράσπισης, έστω κι αν κατηγορούνται για το ίδιο αδίκημα· το ταχυδρομείο, ακόμα κι η αλληλογραφία τους με τους δικηγόρους τους, ελέγχονται από τον ανακριτή, πράγμα που σημαίνει ότι στη διάρκεια της κράτησής τους δεν έχουν πάρει ούτε ένα γράμμα. Μάταια οι συνήγοροι διαμαρτυρήθηκαν λέγοντας ότι ήταν αδύνατη η κανονική προετοιμασία της δίκης.

Η διεξαγωγή της δίκης γίνεται σ'ένα ειδικά κατασκευασμένο για την περίπτωση δικαστήριο, ένα πραγματικό φρούριο που κόστισε 7,5 εκατομμύρια μάρκα.

Οι κατηγορούμενοι κάθονται μέσα σ'ένα γυάλινο κλουβί όπου για τον καθένα τους υπάρχει κι ένας φύλακας και η απόστασή που τους χωρίζει από τους δικηγόρους τους ξεπερνάει τα 20 μέτρα... Ολη αυτή η επίδειξη ασφαλιστικού μεγαλείου υποτίθεται ότι προστατεύει την κοινωνία από άτομα που, ωστόσο, δεν συνελήφθησαν ποτέ για την κατοχή οποιουδήποτε όπλου. Αυτό ωστόσο δεν εμπόδισε τον εισαγγελέα να τους εμφανίσει σαν επικίνδυνους τρομοκράτες, σε σημείο που, συγκρινόμενη μαζί τους, η R.A.F. να θεωρείται σαν παιδική χορωδία, κι όλα αυτά βασισμένα σ'ένα κατηγορητήριο που το μόνο που περιέχει είναι κάποιες αμφίβολης ποιότητας νομικίστικες μεγαλοστομίες. Οι αντικειμενικοί στόχοι που έχει κιόλας πετύχει η BUNDESKRIMINALANNT (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Διώξεως) είναι δύο: κατ'αρχήν μια βαθιά γνώση της Κουρδικής αντίστασης που αποκτήθηκε και μεταδόθηκε με κάθε νομιμότητα στις Γερμανικές μυστικές υπηρεσίες, που συνεργάζονται στενά με τις αντίστοιχες υπηρεσίες των άλλων κρατών-μελών του NATO, μεταξύ των οποίων και της... Τουρκίας· από την άλλη μεριά, η υποψία των "τρομοκρατικών" συμπαθειών βαρβαίνει πια όλους τους Κούρδους που διαμένουν στην Γερμανία που, από εδώ και πέρα, συνεπώς, υφίστανται διαρκείς αστυνομικούς ελέγχους καθώς και διοικητικά μέτρα εναντίον τους (απελάσεις, στερήσεις αδειών εργασίας

κ.λ.π.). Το κυριότερο επίτευγμα όμως είναι το εξής: μια ξένη αυτονομιστική οργάνωση ποινικοποιείται και μάλιστα στο σημείο αυτό, η Γερμανία δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει τα ίδια επιχειρήματα που χρησιμοποιεί κι η Τουρκία.

Ένας άλλος δικηγόρος ήρθε στη συνεδρίαση, κι αναφέρθηκε στην εξέλιξη της κατάστασης στις Η.Π.Α. Η παρέμβασή του επικεντρώθηκε στο θέμα των μυστικών υπηρεσιών και των ειδικών ομάδων που, στο πρόσφατο παρελθόν, έχουν ιδρύσει ο Λευκός Οίκος, η CIA και το FBI, και που μοιάζουν πολύ με τα αντίστοιχα σώματα που δημιουργούνται αυτή την εποχή στην Ευρώπη. Αυτές λοιπόν οι ομάδες, αυτοί οι "σπεσιαλίστες" των δολοφονιών και της πολιτικής καταπίεσης, έχουν πια ξεφύγει από κάθε έλεγχο εκ μέρους των δημιουργών τους κι έχουν αποκτήσει πλήρη αυτονομία δράσης και αποφάσεων. Θα μπορούσε λοιπόν κανείς να θεωρήσει αυτές τις αμερικάνικες ομάδες σαν μοντέλο των όσων θα μπορούσαν να συμβούν με την ομάδα του SCHENGEN, για παράδειγμα, στην οποία άλλωστε συμμετέχει κι ο ίδιος ο διευθυντής του F.B.I.!

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ:

Η Κυβέρνησή μας συμμετέχει ενεργά στα μέτρα της Ευρωπαϊκής εναρμόνισης. Έτσι, ο GOTTFRIED ZURCHER, Ελβετός υπάλληλος της Γραμματείας προσφύγων, είναι πρόεδρος του CAHAR από το Φθινόπωρο του 1988. Άλλο παράδειγμα: Τρεις μήνες μετά την απόφαση του TREVI να θέσει σ'εφαρμογή την διαδικασία επιτάχυνσης της ενοποίησης της Ευρώπης, η Ελβετική Συνομοσπονδία θέτει σ'εφαρμογή την "διαδικασία 88", που αποσκοπεί στο να μειώσει σε μερικούς μόνο μήνες την άδεια παραμονής στο Ελβετικό έδαφος όσων οι αιτήσεις ασύλου κρίνονται "αβάσιμες". Ξέρουμε επίσης ότι τα συνομοσπονδιακά μας στελέχη παρακολουθούν από κοντά τις εργασίες της ομάδας του "SCHENGEN" με την πιο απόλυτη μυστικότητα. Τέλος η πρόσφατη "έκθεση στρατηγικής για την πολιτική της δεκαετίας του '90 σε θέματα ασύλου και προσφύγων", που προέρχεται από μια γνωμοδοτική ομάδα² αποτελούμενη από υψηλόβαθμους τεχνοκράτες της Ελβετικής διοίκησης, υπογραμμίζει την αναγκαιότητα μιας "συνεπούς" πολιτικής και μιας εναρμόνισης των διαφόρων νομοθεσιών και διαδικασιών σε Ευρωπαϊκό επίπεδο. Αυτοί οι αντικειμενικοί στόχοι βρίσκονται μέσα στα ίδια πλαίσια, στα οποία κινούνται κι οι διάφορες ομάδες που αναφέραμε παραπάνω. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι η Ελβετία δεν βρίσκεται πια στην ουρά των άλλων Ευρωπαϊκών χωρών. Ξέρουμε κιόλας ότι για να παίξει έναν ρόλο πρωτοπόρου η Ελβετική κυβέρνηση βιάζεται να θέσει σε ισχύ αστυνομικά μέτρα που κύρια θα αποσκοπούν στο να ενισχύσουν την επίβλεψη των συνόρων, αλλά επίσης και στην πιο συστηματική δίωξη όσων φιλοξενούν τους "παράνομους" ή όσων τους βοηθούν να περάσουν τα σύνορα (και ιδιαίτερα εκείνων που δεν το κάνουν για δικό τους κέρδος).

Κι όλα αυτά χωρίς να μιλήσουμε για το ομοσπονδιακό διάταγμα που ψηφίστηκε με την διαδικασία του κατεπείγοντος και που θα τεθεί σε ισχύ τον Ιούλη του 1990, το οποίο προβλέπει την αναθεώρηση της νομοθεσίας για το δικαίωμα του ασύλου με σκοπό να καταργήσει ό,τι έχει απμείνει απ'αυτό το δικαίωμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΗΘΟΥΜΕ...

Θα αναφέρουμε στο σημείο αυτό μερικά ερωτηματικά και μερικές σκέψεις που δημιουργήθηκαν στη διάρκεια του συνεδρίου των ASSISES. Διαπιστώνουμε ότι βαδίζουμε προς μια Ευρώπη οχυρωμένη και ενωμένη ενάντια στην μετανάστευση και στις κινήσεις των εξορίστων. Κάθε μέρα γίνεται και πιο δύσκολο το να διευσδύσει κανείς στο κοινοτικό έδαφος. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να συνεχίσουμε να μιλάμε για δικαιώματα του ανθρώπου, τη στιγμή που αρνούμαστε την είσοδο σ'όσους φεύγουν καταδιωκόμενοι απ'τον τόπο τους;

Μπορούμε να δεχτούμε μια ρύθμιση των θεμάτων εισόδου στην Ευρωπαϊκή Ηπειρο που θα καταργεί το δικαίωμα του ασύλου και θα αγνοεί την αρχή της μη απέλασης κάποιου σε χώρα όπου θα κινδυνεύει να τον κακομεταχειριστούν;

Τη στιγμή που οι αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες επιβάλλουν στον ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ μια κοινωνική αναταραχή βασισμένη στο αίμα, το χρέος, την υπερεκμετάλλευση και την εξάντληση των φυσικών πόρων, την ίδια στιγμή αρνούνται να αναλάβουν την παραμικρή ευθύνη. Μ' αυτόν τον τρόπο όμως, δεν αμφισβητείται το πνεύμα της σύμβασης του 1951; Και η κατάσταση είναι ακόμα πιο τραγική αν σκεφτεί κανείς ότι αυτές οι χώρες του ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, και μάλιστα οι φτωχότερες απ' αυτές, είναι εκείνες που δέχονται το 85% των προσφύγων... Οι πρόσφατες επιθέσεις κατά του ΜΟΚΚΕ, ανώτατου επιτρόπου του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες, δεν είχαν μήπως στόχο τους έναν άνθρωπο που, από την θέση που κατείχε, προσπαθούσε να εξαναγκάσει τις χώρες του Βορρά να μην εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στον υπόλοιπο κόσμο; Σ' ένα άλλο επίπεδο, τα μέτρα της Ευρωπαϊκής εναρμόνισης προσβάλλουν σοβαρά τα δημοκρατικά δικαιώματα. Μαγειρεύονται στα σκοτεινά από κατώτερα στελέχη της εκτελεστικής εξουσίας.

Ακόμη και τα κοινοβούλια - θεσμοί, που μας τους επέβαλαν σαν μοναδική μορφή με την οποία μπορούμε να ασκήσουμε την ελευθερία μας - αποκλείονται απ' αυτές τις διαδικασίες και δεν ασκούν κανέναν έλεγχο στην εξέλιξή τους. Διακινδυνεύεται ακόμα κι ο θεσμός του περίφημου "Κράτους δικαίου". Δεν είναι αποκαλυπτικό το ότι τα νομοθετικά όργανα αυτής της εναρμόνισης δεν παρέχουν την παραμικρή δημοκρατική εγγύηση;

Η MARIE-CLAIRE CALLOZ-TSCHOPP τόνιζε ότι οι κοινωνίες μας έχουν διαβρωθεί από την μυστικοαστυνομική λογική που κατά παράδοση πηγάζει από τη λογική του κράτους. "Αν μας ενοχλεί τόσο πολύ η σιωπή, αυτό συμβαίνει επειδή αυτή τη στιγμή προσπαθούμε να στήσουμε στα πόδια του ένα κάπως μαλακότερο απαρτχάιντ, μια λογική του θανάτου". Κοντολογίς, βλέπουμε αναμφίβολα την εμφάνιση μιας όλο και πιο ξεκάθαρης διάκρισης ανάμεσα στο κράτος και την κοινωνία των πολιτών.

Πέρα απ' την ανταλλαγή πληροφοριών και από την γενική καταδίκη των ευρωπαϊκών μέτρων, οι TROISIÈMES ASSISES, δεν κατάφεραν να καροτίσουν πραγματικά αποτελεσματικούς τρόπους δράσης ενάντια στο ασφαλιστικό κράτος. Έτσι λοιπόν, εκείνο που μένει είναι να βρούμε το πώς θα μπορέσουμε να εντάξουμε κάποιες ενέργειες στην άμεση κοινωνική πρακτική μας, το πώς θα συντρίψουμε στην καθημερινή μας ζωή αυτή την αστυνομική κουλτούρα που προσπαθούν να μας περάσουν.

Στα Ευρωπαϊκά νομοθετικά όργανα έγιναν κάποιες παρεμβάσεις για μια εντατικοποίηση της ανταλλαγής πληροφοριών, έτσι ώστε να γίνονται καθημερινά όλο και πιο γνωστές οι εργασίες της CAHAR, του TREVI και του SCHENGEN. Παρ' όλα αυτά, η συναίνεση που επιδιώκουν, δεν αναιρεί την απαίτηση να διαλυθούν αυτά τα βαθιά αντιδημοκρατικά όργανα. Εκείνο που υπάρχει είναι κάποια μοιρολατρεία απέναντι σ' αυτές τις δομές, απέναντι σ' αυτές τις πρακτικές που δεν σέβονται ούτε καν την αστική νομιμότητα και συνταγματικότητα, και που αρχίζουμε πια να βρίσκουμε τα ίχνη τους και σε άλλους τομείς (για παράδειγμα, στο ποινικό δίκαιο)

Είναι αλήθεια ότι οι υπερασπιστές του δικαιώματος του ασύλου έχουν κατορθώσει να κινητοποιήσουν μια μερίδα της κοινωνίας για την υπεράσπιση κάποιων άλλων αξιών, διαφορετικών από τις αξίες των κρατικών μηχανισμών. Οπωσδήποτε, όμως, δεν κατάφεραν παρά να καθυστερήσουν, χωρίς να εμποδίσουν, την εφαρμογή μιας κατασταλτικής πολιτικής στο κάθε χωριστό κράτος. Στο Ευρωπαϊκό επίπεδο, αυτή η καθυστέρηση έχει κιόλας συσσωρευθεί και το μόνο που μας λείπει είναι τα όπλα. Πιθανόν εκείνο που μας κάνει να διστάζουμε είναι η τροποποίηση των υλικών βάσεων πάνω στις οποίες είναι χτισμένη η αντίληψή μας για το κράτος. Πού ακριβώς βρίσκεται τοποθετημένη η ολοκληρωτική λογική: στα Κράτη-έθνη που απαρνούνται την εθνική τους κυριαρχία για να δημιουργήσουν έναν Ευρωπαϊκό χώρο; Σ' αυτά τα υπερεθνικά μυστικά κονκλάβια που παίρνουν αποφάσεις με τρομοκρατικές συνέπειες; Στα τεράστια οικονομικά συμφέροντα που προεδρεύουν στις διαδικασίες οικοδόμησης της Ε.Ο.Κ.;

Στην Ελβετία, το νομικό αντάρτικο, ένα από τα σημαντικά μέσα δράσης, προσπάθησε να απονομιμοποιήσει το κράτος μέσα στο ίδιο του το έδαφος. Σύντομα, ωστόσο, οι νέες αναθεωρήσεις την νομοθεσίας θα καταστήσουν αδύνατη την άσκηση αυτού του μέσου. Δεν μας μένει λοιπόν

τίποτε άλλο, από το να ευαισθητοποιήσουμε και να κινητοποιήσουμε ότο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, για την υπεράσπιση των ιδιών τους των δικαιωμάτων. Θα πρέπει οπωσδήποτε να συνεχίσουμε να δημοσιοποιούμε τα πραγματικά αίτια της εξορίας και να δίνουμε μια σωστή εικόνα των προσφύγων. Θα πρέπει επίσης να κάνουμε κατανοητό το ότι ο θάνατος του δικαιώματος του ασύλου είναι ένα γεγονός που έχει άμεσο αντίκτυπο στις δικές μας ζωές και στα δικά μας δικαιώματα: η ελεύθερη διακίνηση των ανθρώπων και η κατάργηση των συνόρων θα πρέπει οπωσδήποτε να νοείται σαν ελεύθερη διακίνηση όλων των ανθρώπων και σαν κατάργηση όλων των συνότων.

Το να ανεχθούμε κάποια λογική εξαιρέσεων, σημαίνει ότι, σαν πολίτες, αυτοκτονούμε.

G'NOPPOD

1. Σύμφωνα με την επιστολή του M. SCHNECKENBERGER στον Γερμανό Πρόεδρο.

2. Σας συμβουλεύουμε να διαβάσετε αυτή την έκθεση: σας βοηθάει να αποκτήσετε μια σωστή εικόνα του Κόσμου και τις σκέψεις εκείνων που μας Κυβερνούν.

ΔΕΛΤΙΟ ΠΑΡΟΡΘΟΡΗΣΗΣ
"Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ"